

Arrest

nr. 237 754 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de vrees voor haar tweede man en haar vader.

Op 17 januari 2019 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal nam op 18 juni 2018 in navolging hiervan de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoekster ingediende beroep werd op 14 december 2018 verworpen door de Raad bij arrest met nummer X. De Raad stelde meer bepaald vast dat het verzoekschrift, opgesteld in het Frans, niet in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands, werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en het met toepassing van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6° van voormelde wet derhalve onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming haalt verzoekster aan dat zij bij een terugkeer naar Guinee nog steeds haar tweede man en haar vader zou vrezen. Ze zouden haar immers hebben uitgehuwelijkt en tevens diende zij zich te laten besnijden. Verzoekster zou ook een kind hebben buiten het huwelijk. Dit zou haar echtgenoot intussen te weten zijn gekomen waardoor verzoekster problemen zou hebben.

Verzoekster legt ter staving van haar huidig volgend verzoek volgende documenten neer: een “copie d’acte de naissance” van haar zoon B. D. D. van 2 augustus 2018, een “carte d’inscription” van GAMS, een “certificat médical” van 31 januari 2019, een “certificat de coups et blessures” van 25 april 2018, een “constat de coups et blessures” van 23 mei 2019, een “rapport social” van mevrouw A. R. van het Centrum van Pondrôme, een rapport van 3 september 2015 van dokter V. omtrent het risico op herbesnijdenis, een “Attestation de l’Association des Amis de la Solidarité Sociale et du Développement”, een rapport ‘psychologique’ van 29 augustus 2019 en van 02 september 2019, algemene rapporten (Rapport Asylor “Guinée: Protection contre mariage forcé” van juli 2017, een rapport Asylor “Guinea: Risks to Fullah Community and Single Woman returning to Guinea” van januari 2018, een rapport Asylor “Situation des enfants nés hors mariage et des mères célibataires en Guinée Conakry” van april 2013, een rapport Landinfo “Guinée: le mariage forcé” van 25 mei 2011, een “rapport du Refugee Documentation Centre (Ireland) « Information on the situation regarding forced/arranged marriages and the availability of help from State or non governmental organisations when a girl refuses to agree to the forced marriage » van 19 oktober 2010, een rapport “UNHCR « 2016 Country Reports on Human Rights Practices – Guinea »” van 03 maart 2017 en een rapport Asylor Guinée: “réexcision september 2019”.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas over haar – door haar vader gedwongen – huwelijk met haar tweede echtgenoot, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1 Het weze benadrukt dat de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het door haar vader gedwongen huwelijk van verzoekster met haar tweede echtgenoot zoals vastgesteld in de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, vaststaat. Dat het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing niet ten gronde werd behandeld, maar onontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat de vorige advocaat de taal van de procedure niet respecteerde, zoals verzoekster betoogt, wijzigt dit niet. Evenmin kan het feit dat verzoeksters vorige advocaat tevens de advocaat van de heer B. B. was en zij hierdoor nooit in staat zou zijn geweest om openlijk te spreken over haar gedwongen huwelijk, hier thans afbreuk aan doen. Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

4.2 De commissaris-generaal verwijst vooreerst naar het document “bijzondere procedurele noden” van 10 oktober 2019 (adm. doss., stuk 7) en het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Verder verwijst hij naar emailberichten van de advocaat van verzoekster: “In een mail dd. 15 oktober 2019 laat uw advocaat evenwel weten dat zij bijkomende psychologische rapporten wenst toe te voegen – dewelke melding

maken van een uiterst kwetsbare toestand gezien u aan een zeer ernstige vorm van PTSD zou lijden – en hieruit zou blijken dat u wel degelijk bijzondere procedurele noden zou hebben. Tevens geeft uw advocaat in een mail dd. 17 oktober 2019 aan dat u omwille van uw psychologische problemen en uw kwetsbaar profiel het moeilijk zou hebben gehad om meteen (cfr. tijdens uw eerste asielaanvraag) alle elementen naar voor te brengen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en u ook slechte raad zou hebben gekregen van andere personen. Er wordt door uw advocaat in dit kader verwezen naar algemene rapporten omtrent de mogelijke gevolgen dewelke een PTSD met zich kunnen meebrengen

(www.medimmigrant.be/uploads/Publicaties/.../CBARAnalysepsy.pdf)(<https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>).

De commissaris-generaal beoordeelt deze informatie in casu als volgt: “Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt evenwel niet dat u omwille van deze psychologische problemen niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen. Er dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat u coherente en omstandige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daarenboven blijken ook uw neergeschreven verklaringen in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend te zijn (zie ‘verklaring volgend verzoek’ dd. 10 oktober 2019). U legt vervolgens op 15 oktober 2019 twee – overigens identieke - psychologische rapporten (dd. 29 augustus 2019 en dd. 02 september 2019) neer, beiden opgesteld door Dhr. R. E. R., “docteur en psychologie clinique”. Ondanks het feit dat in de psychologische rapporten wordt vermeld dat u sinds 04 juli 2019 aldaar in opvolging zou zijn, u aan een PTSD zou lijden en blij zou geven van cognitieve en concentratie- en aandachtstoornissen, kan uit het geheel van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming geenszins worden afgeleid dat u niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen. Doch integendeel, uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt bovendien duidelijk dat u alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft.”

Verzoekster verwijst thans opnieuw naar voormelde emailberichten en de gevoegde stukken. Zij voert hierbij een uitgebreid betoog waarin zij aangeeft een psychologisch kwetsbaar profiel te hebben, dat zij lijdt aan een ernstige vorm van PTSD, een heel gedesoriënteerd en naïef persoon is en moeilijkheden met het ophalen van herinneringen ondervindt. In wezen komt zij echter niet verder dan te herhalen wat reeds werd meegedeeld en/of neergelegd en het bekritisieren van het oordeel van de commissaris-generaal. Verzoekster kan niet worden gevolgd in de mate dat zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de (medische) documenten en informatie, doch zij slaagt er niet in om de concrete en pertinente vaststellingen in casu te weerleggen dat zij coherente en omstandige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat ook haar neergeschreven verklaringen in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend zijn. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar de commissaris-generaal aangeeft dat uit het geheel van haar verklaringen afgelegd tijdens haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming geenszins kan worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen en dat bovendien blijkt dat zij alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek op dienstige wijze heeft kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. De Raad stelt eveneens vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. De Raad voegt nog toe dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure dan ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.3 De Raad herhaalt dat het gedwongen huwelijk met de tweede echtgenoot van verzoekster reeds op definitieve wijze als ongeloofwaardig werd bestempeld. De commissaris-generaal stelt in dit kader thans

vast dat verzoeksters advocaat op 26 juli 2019 plots aangeeft dat de correcte geboortedatum van verzoekster 27 september 1997 in plaats van 27 september 1993 zou zijn. Hij leidt hieruit af dat het feit dat verzoekster in het verleden reeds leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar leeftijd nogmaals het ongeloofwaardige karakter van haar eerste verzoek in het algemeen – en van het door haar ingeroepen gedwongen huwelijk in het bijzonder – bevestigt. Ook in haar verzoekschrift tracht verzoekster dit te verschonen door aan te geven dat een Guinese vrouw bij haar aankomst vertelde dat ze haar werkelijke leeftijd niet mocht vertellen aangezien ze vreesde dat de asielinstanties in België niet zouden geloven dat zij reeds op dertienjarige leeftijd werd uitgehuwelijkt en door te verwijzen naar haar kwetsbaar en naïef profiel.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat er logischerwijze van kan uitgegaan worden dat iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en werkelijk gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, haar werkelijke leeftijd niet tracht te verbergen doch de werkelijkheid op correcte wijze weergeeft. De Raad voegt hieraan toe dat indien men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt dan ook onder meer verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. Zoals de commissaris-generaal correct aanhaalt, kan in het bijzonder van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. X). De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas, en bijgevolg ook over haar geboortedatum, leeftijd en de leeftijd waarop zij werd uitgehuwelijkt. Verzoeksters voorgehouden naïef en kwetsbaar profiel doet haar plicht om hierover van bij aanvang concrete, correcte en coherente verklaringen af te leggen niet vervagen, doch zij bleef in gebreke. Verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat het feit dat zij in het verleden reeds leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd, nogmaals het ongeloofwaardige karakter van haar eerste verzoek om internationale bescherming in het algemeen – en van het door haar ingeroepen gedwongen huwelijk in het bijzonder – bevestigt.

Ook wat betreft de vrees voor (her)besnijdenis is de commissaris-generaal terecht de mening toegedaan dat verzoeksters verklaring bij het tweede verzoek om internationale bescherming niet besneden te zijn en de daaraan gekoppelde vrees voor besnijdenis, daar waar zij tijdens het eerste verzoek verklaarde wel besneden te zijn hetgeen eveneens blijkt uit het neergelegde medisch attest, in grote mate de algehele geloofwaardigheid hypothekeert en bijgevolg ook de waarachtigheid van haar bewering dat zij een vrees voor (her)besnijdenis zou hebben bij terugkeer naar Guinee. Verzoekster poogt zich thans op uitgebreide wijze te verschonen door naar contradicties in de medische rapporten en naar het fenomeen 'simulacre d'excision' te verwijzen. Hiermee weerlegt verzoekster evenwel de vaststelling dat zij tijdens haar eerste verzoek de aangehaalde vrees te worden herbesneden nooit heeft aangehaald, niet. Zij bevestigt bovendien thans dat zij dit heeft nagelaten op aanraden van een Guinese vrouw zodat er ook op dit punt op gewezen dient te worden dat in het bijzonder van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De Raad voegt nog toe dat in casu niet betwist wordt dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt, maar dat waar verzoekster stelt te vrezen voor her(besnijdenis), dit een louter hypothetische vrees betreft die zij niet afdoende weet te concretiseren. Zij betoogt immers op algemene wijze dat het 'vanzelfsprekend' is dat haar nieuwe echtgenoot in geval van terugkeer, en bijgevolg uithuwelijking, zijn twijfels zal hebben over het feit of zij al dan niet besneden is en zij verwijst naar de traditionele zienswijze zonder op concrete wijze haar persoonlijke situatie hard te maken, hetgeen niet volstaat om haar vrees aannemelijk te maken.

4.4 Betreffende het buitenhuwelijks kind herhaalt verzoekster dat de heer B. B. vooreerst twijfelde aan zijn vaderschap en dat de weigering van de DNA-test het beginpunt was van de verslechtering van de

verstandhouding met onder meer (seksuele) agressie tot gevolg. Hoewel zij de motieven uit de bestreden beslissing citeert, leest verzoekster deze selectief waar zij stelt dat niet wordt ingegaan op de medische en psychologische vaststellingen, dat de beslissing louter wordt gemotiveerd door de stelling dat er ook andere oorzaken aan de basis kunnen liggen van de relationele problemen en dat de heer B. B. fysiek niet in staat kon zijn om het kind te verwekken. Zo stelt de commissaris-generaal eveneens terecht dat wat betreft de aangehaalde mishandeling door haar echtgenoot B. B., zij zich in België dient te richten tot de hiervoor bevoegde gerechtelijke diensten en hulporganisaties teneinde eventueel een klacht te kunnen indienen en de nodige hulp en ondersteuning te kunnen genieten. De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden – die door verzoekster dan weer niet volledig worden geciteerd – vast: “Tevens kunnen er verscheidene oorzaken aan de basis van uw mogelijke relationele problemen liggen en slaagt u er niet in de door u ingeroepen aanleiding – meer bepaald dat u in België een kind zou hebben buiten het huwelijk en dat uw echtgenoot B. B. dit pas na de geboorte zou zijn te weten gekomen – aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen immers overduidelijk dat B. B. fysiek niet in staat kan zijn geweest om het kind te verwekken. U verklaarde immers tijdens uw eerste asielaanvraag (cfr. u kwam op 11 januari 2018 te België aan en u diende op 17 januari 2018 een eerste asielaanvraag in) op 07 mei 2018 voor het CGVS in verwachting te zijn van een jongetje, u zou niet weten wie de vader zou zijn, u zou immers tijdens uw reis zwanger zijn geraakt, u zou niet weten of het in Spanje of Marokko zou zijn gebeurd (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 9). Het zou tussen de tijd dat u in Marokko was en Spanje zijn gebeurd, tussen die tijd zou u zwanger zijn geraakt (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 9). U zou in die tijd met meerdere mannen naar bed zijn gegaan, u zou aldus niet weten wie de vader zou betreffen (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 9). U verklaarde tevens in dit kader nog in een huis in Marokko met negen vrouwen te hebben verbleven, Arabische mannen zouden elke avond een vrouw ‘hebben genomen’ (cfr. seksueel contact) (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 13-14). Vanaf uw verblijf te Marokko merkte u dan ook enige zwangerschapssymptomen op, u had ’s ochtends problemen, ziekte, symptomen, vanaf Marokko (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 23). U verklaarde toen dan ook zeker te weten dat uw zoon D. D. niet van uw echtgenoot B. B. zou zijn, uw man die hier in België zou wonen, in januari had u immers al de symptomen, u bent toen naar het asielcentrum gegaan, ze stelden vast dat u zwanger was, het zou zeker niet van uw man zijn, uw man in België (cgvs dd. 07 mei 2018 p. 23-24). U verklaart vervolgens nogmaals op 10 oktober 2019 bij DVZ – in het kader van onderhavige asielaanvraag – dat u op 27 juli 2018 moeder bent geworden van een zoon genaamd D. D., geboren te Pondrôme, België. U zou niet weten wie de vader zou zijn. D. D. zou evenwel zeker niet de zoon van uw echtgenoot B. B. - verblijvend te België – zijn. Uit bovenstaande verklaringen blijkt aldus overduidelijk dat uw echtgenoot B. B. – sinds december 2012 in België verblijvend – onmogelijk fysisch in staat kan zijn geweest om uw zoon te verwekken. Het is dan ook ten zeerste onwaarschijnlijk dat B. B. er in eerste instantie wel degelijk van zou zijn uitgegaan dat hij de biologische vader van uw zoon D. zou hebben betroffen. U kwam immers te België – reeds in verwachting zijnde en met bijbehorende zwangerschapssymptomen en kwaaltjes - aan in januari 2018 en uw zoon werd geboren op 27 juli 2018, waardoor u logischerwijze bij uw aankomst te België reeds een tweetal maanden in verwachting was en wat maakt dat uw echtgenoot B. B. – sinds december 2012 te België verblijvend - fysisch niet in staat kan zijn geweest om het kind te verwekken. U gaf overigens reeds zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs dd. 07 mei 2018 dat het ziekenhuis had gesteld dat u voor juli was uitgerekend, wat aldus bevestigt dat u in januari reeds twee maanden in verwachting was en uw man B. B. fysisch onmogelijk het kind kan hebben verwekt (cgvs p. 9). Hoewel uw advocaat tenslotte in zijn uiteenzetting dd. 26 juli 2019 aangeeft dat Dhr. B. B. zich vanaf de geboorte wel degelijk de nodige bedenkingen zou hebben gemaakt en het hem toen zou zijn beginnen te dagen dat hij fysisch niet in staat kan zijn geweest om het kind te verwekken (cfr. hij zou immers bij de geboorte van uw zoon reeds enige bedenkingen hebben gehad, dit gezien uw zoon reeds zeven maanden na uw aankomst werd geboren, doch toen hij na de geboorte uw zoon wenste te gaan erkennen bij de gemeente alwaar er een DNA test werd gevraagd, wat u op uw beurt weigerde, werden zijn vermoedens groter), kan er in dit kader nog worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat uw echtgenoot B. B. niet reeds van in het begin en nog ruim voor de geboorte van uw zoon de nodige argwaan aan de dag zou hebben gelegd, dit gezien u reeds sinds eind 2012 van hem was gescheiden en u onmiddellijk na uw aankomst te België - in januari 2018 - reeds zwanger bleek en al de nodige zwangerschapskwaaltjes in dit kader vertoonde.” Verzoekster kan deze pertinente motieven met haar uitgebreid en herhalend betoog niet in een ander daglicht stellen zodat de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bijtreedt dat verzoekster er niet in slaagt de door haar ingeroepen aanleiding van de problemen, meer bepaald dat zij in België een kind zou hebben buiten het huwelijk en dat haar echtgenoot B. B. dit pas na de geboorte zou zijn te weten gekomen, aannemelijk te maken.

Met een uitgebreid citaat uit een rapport van ASYLOS en wederom een herhalend betoog maakt verzoekster evenmin haar vrees tegenover haar vader en bij uitbreiding tegenover de gehele maatschappij bij terugkeer naar Guinee ten gevolge van de geboorte van haar buitenechtelijk kind

aannemelijk. De Raad ziet niet in en verzoekster overtuigt aldus niet dat haar zoon door derden als een buitenechtelijk kind zal worden beschouwd omdat de vader het kind niet erkend heeft en hij niet verschijnt op de geboorteakte terwijl haar zoon wel op officiële wijze de achternaam van haar echtgenoot draagt.

4.5 In de mate dat verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.6 Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en zij citeert uit een resem verslagen, rapporten, rechtspraak en artikels, en zij voegt er toe aan haar verzoekschrift, onder meer omtrent de praktijk van besnijdenis en de situatie van buitenhuwelijkse kinderen in Guinee. De verwijzingen volstaan echter niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet eveneens op het hoger vastgestelde, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.7 Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.8. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 juni 2020 betoogt verzoekende partij vooreerst dat de Raad bij zijn beoordeling slechts een "*prima facie*" verificatie van haar verklaringen heeft gedaan terwijl het vereist is dat alle elementen en argumenten van het verzoek van de verzoekende partij grondig worden onderzocht, aangezien een risico op schending van artikel 3 van het EVRM vereist dat de lidstaat een rigoureuze, gedetailleerd en diepgaand onderzoek uitvoert naar een vermeende vrees op grond van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij stelt dat een oppervlakkig en "*prima facie*" onderzoek van de in een verzoek aangevoerde elementen niet kan volstaan wanneer deze elementen verband houden met een vrees op grond van artikel 3 van het EVRM of met een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekende partij acht het derhalve noodzakelijk om al deze in het inleidende verzoekschrift aangevoerde elementen grondig te onderzoeken en verwijst voor het overige naar het inleidende verzoekschrift.

Verzoekende partij gaat niet akkoord met het oordeel van de Raad dat de geuite vrees voor (her)besnijdenis ongeloofwaardig is. Zij herneemt de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie dienaangaande en benadrukt dat zij op uitgebreide en concrete wijze haar persoonlijke situatie hard maakt door in verschillende stappen uit te leggen wat er gebeurd is en hoe het komt dat verschillende artsen tot een andere medische constatering gekomen zijn. Verzoekende partij vervolgt dat het uiteraard van belang is om eveneens aan te tonen dat haar persoonlijke situatie gestaafd kan worden door algemene rapporten die de risico's op (her)besnijdenis in haar land van herkomst aankaarten, maar dat dit niet weg neemt dat zij eveneens haar situatie *in concreto* heeft gestaafd.

Verzoekende partij is eveneens inzake het betoog van de aanwezigheid van procedurele noden, een buitenhuwelijks kind en een vrees voor een gedwongen huwelijk van oordeel dat de Raad deze elementen niet correct beoordeeld heeft en dat ter zake verwezen kan worden naar de reeds eerder neergelegde documenten en motivering in het verzoekschrift.

Zij hekelt dat de medische en psychologische attesten, waaruit blijkt dat zij lijdt aan PTSD en zij daarom lijdt aan cognitieve en concentratiestoornissen, zomaar naast zich worden neergelegd door de Raad door te stellen dat zij *'al uw nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar kunnen maken zoals de wet dit voorschrijft'*. Verzoekende partij werpt op dat deze beoordeling in schril contrast staat met de beoordeling omtrent de tegenstrijdige verklaringen inzake de besnijdenis. Verzoekende partij citeert in dit verband uit de UNHCR *Guidelines on Gender-related persecution* van 7 mei 2002 (stuk 30) waarin melding gemaakt wordt van mogelijke obstakels waar vrouwen mee worden geconfronteerd, die reeds gender-gerelateerde vervolgingen hebben ondergaan. Zij meent dat er geenszins voldaan is aan bovenstaande richtlijnen, rekening houdende met het feit dat zij niet eens gehoord is geweest door het CGVS omtrent haar verklaringen over de besnijdenis. Verzoekende partij is van mening dat de Raad in voornoemde beschikking haar psychologisch en kwetsbaar profiel niet eens erkent; zij stelt dit vast uit het feit dat de *'neergeschreven verklaringen in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend zijn'*. Zij besluit: *"Dat verzoekster alleen al omwille van het trauma dat zij aankaart als zijnde haar nieuw element, recht zou moeten hebben op de toekenning van bijzondere procedurele noden en dat er een tweede of een volgend gehoor vereist is opdat er in alle vertrouwelijkheid bijkomende informatie kan bekomen worden; Dat verzoekster om al deze redenen niet akkoord kan gaan met de beschikking van Uw Raad waarin er werd geoordeeld dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald; Dat dergelijk fenomeen als, 'simulacre d'excision', en haar aangehaalde vrees voor (her)besnijdenis onmiskenbaar nieuwe elementen zijn die een grondig onderzoek van verwerende partij beogen;"*

3.2.1. In de mate verzoekende partij in haar pleitnota voorhoudt dat in de beschikking van 8 juni 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 8 juni 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot

de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoon, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. X). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. X, nv Dranaco).

3.2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar de medische en psychologische attesten waaruit blijkt dat zij lijdt aan PTSD en van mening is dat de Raad in voornoemde beschikking haar psychologisch en kwetsbaar profiel niet eens erkent, kan zij niet worden gevolgd. Dient benadrukt dat noch het CGVS noch de Raad betwisten dat verzoekende partij psychische problemen kent. Uit de door haar medische documenten blijkt evenwel niet dat zij omwille van deze psychologische problemen niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.

Voornoemde beschikking duidt het volgende aan:

“De commissaris-generaal verwijst vooreerst naar het document “bijzondere procedurele noden” van 10 oktober 2019 (adm. doss., stuk 7) en het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Verder verwijst hij naar emailberichten van de advocaat van verzoekster: “In een mail dd. 15 oktober 2019 laat uw advocaat evenwel weten dat zij bijkomende psychologische rapporten wenst toe te voegen – dewelke melding maken van een uiterst kwetsbare toestand gezien u aan een zeer ernstige vorm van PTSD zou lijden – en hieruit zou blijken dat u wel degelijk bijzondere procedurele noden zou hebben. Tevens geeft uw advocaat in een mail dd. 17 oktober 2019 aan dat u omwille van uw psychologische problemen en uw kwetsbaar profiel het moeilijk zou hebben gehad om meteen (cfr. tijdens uw eerste asielaanvraag) alle elementen naar voor te brengen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en u ook slechte raad zou hebben gekregen van andere personen. Er wordt door uw advocaat in dit kader verwezen naar algemene rapporten omtrent de mogelijke gevolgen dewelke een PTSD met zich kunnen meebrengen

(www.medimmigrant.be/uploads/Publicaties/.../CBARAnalysepsy.pdf)(<https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>)).”

De commissaris-generaal beoordeelt deze informatie in casu als volgt: “Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt evenwel niet dat u omwille van deze psychologische problemen niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen. Er dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat u coherente en omstandige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daarenboven blijken ook uw neergeschreven verklaringen in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend te zijn (zie ‘verklaring volgend verzoek’ dd. 10 oktober 2019). U legt vervolgens op 15 oktober 2019 twee – overigens identieke - psychologische rapporten (dd. 29 augustus 2019 en dd. 02 september 2019) neer, beiden opgesteld door Dhr. R. E. R., “docteur en psychologie clinique”. Ondanks het feit dat in de psychologische rapporten wordt vermeld dat u sinds 04 juli 2019 aldaar in opvolging zou zijn, u aan een PTSD zou lijden en blij zou geven van cognitieve en concentratie- en aandachtstoornissen, kan uit het geheel van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming geenszins worden afgeleid dat u niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen. Doch integendeel, uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt bovendien duidelijk dat u alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft.”

Verzoekster verwijst thans opnieuw naar voormelde emailberichten en de gevoegde stukken. Zij voert hierbij een uitgebreid betoog waarin zij aangeeft een psychologisch kwetsbaar profiel te hebben, dat zij lijdt aan een ernstige vorm van PTSD, een heel gedesoriënteerd en naïef persoon is en moeilijkheden met het ophalen van herinneringen ondervindt. In wezen komt zij echter niet verder dan te herhalen wat reeds werd meegedeeld en/of neergelegd en het bekritisieren van het oordeel van de commissaris-generaal. Verzoekster kan niet worden gevolgd in de mate dat zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de (medische) documenten en informatie, doch zij slaagt er niet in om de concrete en pertinente vaststellingen in casu te weerleggen dat zij coherente en omstandige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat ook haar neergeschreven verklaringen in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend zijn. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar de commissaris-generaal aangeeft dat uit het geheel van haar verklaringen afgelegd tijdens haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming geenszins kan worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen en dat bovendien blijkt dat zij alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek op dienstige wijze heeft kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. De Raad stelt eveneens vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. De Raad voegt nog toe dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure dan ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen."

Met het hernemen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het bekritisieren van het oordeel van zowel de commissaris-generaal als (het voorlopig oordeel van) de Raad, brengt zij geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde pertinente vaststellingen. Noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte medische attesten noch uit haar afgelegde verklaringen kan worden afgeleid dat haar mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Van verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst. De vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies blijven dan ook onverkort overeind.

Waar verzoekende partij onder verwijzing naar de UNHCR *Guidelines on Gender-related persecution* van 7 mei 2002 gewag maakt van mogelijke obstakels waar vrouwen mee worden geconfronteerd die reeds gender-gerelateerde vervolgingen hebben ondergaan en erop wijst dat de asielinstanties zich hiervan dienen bewust te zijn, wijst de Raad erop dat het CGVS wel degelijk rekening heeft gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht door verzoekende partij. Gratuite beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan die het tegendeel bewijzen. Dat zij in het kader van haar volgend verzoek niet gehoord werd door het CGVS omtrent haar verklaringen over de besnijdenis, houdt geenszins in dat haar verzoek niet op individuele wijze, rekening houdend met alle elementen van de zaak, werd onderzocht. De Raad herneemt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

3.2.3. Verzoekende partij verwijst naar het fenomeen '*simulacre d'excision*', hetgeen inhoudt dat ouders hun kinderen uit bescherming voorhouden dat ze besneden zijn op jonge leeftijd en die dan ook later

dezelfde klachten uiten in vergelijking met vrouwen of meisjes die werkelijk besneden zijn. Zij betoogt dat dr. TAYOU, die op 31 januari 2019 geattesteerd heeft dat verzoekende partij een besnijdenis type 1 heeft ondergaan, mogelijks niet op de hoogte is van dit fenomeen, wat de contradicties in de medische attesten kan verantwoorden. Verzoekende partij benadrukt de jarenlange professionele reputatie van dr. CAILLET en CeMAViE en stelt dat de attesten en de informatie van deze bronnen als geloofwaardig en betrouwenswaardig moeten worden beschouwd.

De Raad erkent de praktijk van de gesimuleerde besnijdenis in Guinee ter bescherming van de kinderen en dat verzoekende partij mogelijks gespaard bleef van een besnijdenis type 1. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoekende partij tot voor kort niet op de hoogte was van de gesimuleerde besnijdenis waarvan zij heden gewag maakt. Verzoekende partij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10 oktober 2019 immers aan dat zij *“dingen te zeggen heeft die zij de vorige keer niet heeft gezegd”*. Verzoekende partij verklaarde dat zij niet is besneden en dat zij dit nog niet heeft gezegd bij de eerste aanvraag omdat een vrouw, die zij hier zou hebben leren kennen, haar gezegd heeft dat zij dat niet mocht zeggen. Verzoekende partij was in het kader van haar eerste verzoek aldus duidelijk wel op de hoogte van het feit dat zij niet besneden was. Dat zij nu pas met een vrees voor besnijdenis op de proppen komt, mist dan ook elke ernst en geloofwaardigheid. De Raad herneemt dat verzoekende partij zich thans op uitgebreide wijze tracht te verschonen door naar contradicties in de medische rapporten en naar het fenomeen *‘simulacre d’excision’* te verwijzen. Hiermee weerlegt verzoekende partij evenwel de vaststelling niet dat zij tijdens haar eerste verzoek de aangehaalde vrees te worden (her)besneden nooit heeft aangehaald. Zij bevestigt bovendien thans dat zij dit heeft nagelaten op aanraden van een Guineese vrouw zodat er ook op dit punt op gewezen dient te worden dat in het bijzonder van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar vorig verzoek de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Verzoekende partij maakt haar vrees om besneden te worden in geval van terugkeer naar Guinee bovendien niet aannemelijk nu zij niet verder komt dan het algemeen en hypothetisch betoog dat het *‘vanzelfsprekend’* is dat haar nieuwe echtgenoot in geval van terugkeer, en bijgevolg uithuwelijking, zijn twijfels zal hebben over het feit of zij al dan niet besneden is. Onder verwijzing naar algemene rapporten haalt zij voorts de traditionele zienswijze aan zonder op concrete wijze haar persoonlijke situatie hard te maken, hetgeen niet volstaat om haar vrees aannemelijk te maken. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke, gelet op voorgaande vaststellingen. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat het gedwongen huwelijk door haar vader met haar tweede echtgenoot, dhr. S.B., reeds tijdens haar vorige verzoek als compleet ongeloofwaardig werd bestempeld.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij volhardt in de overige door haar aangevoerde vluchtmotieven en naar haar oorspronkelijk verzoekschrift verwijst, zonder dat zij echter verder concreet ingaat op de grond in de beschikking van 8 juni 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS